

- ETNA -

Prvi elektronski časopis za satiru

aforizmi, poezija, proza, epigrami, prikazi, karikature

Beograd, 01. novembar, 2001. Broj 7. Godina I

ETNA | Naslovna | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14

Može nam pomoći samo čarobni štapić.
Dugačak, debeo, tvrd...

Slobodan Simić

- Nama ništa nije poklonjeno.
  Sve ovo smo oteli.
- Kažu da treba da se opametimo.
  E, vala neće nas niko učiti pameti.
- - Koliko u našoj zemlji ima nezadovoljnih?
  - Policija još uvek utvrđuje.
- Rekonstrukcija vlade može biti dobro rešenje.
  Pod uslovom da budu zamenjeni svi ministri.
- Zavera je bila tako tajno organizovana da ni atentator ne zna koga je ubio.
- Reći za tog političara da je kriminalac, pleonazam je.
- Stigle su strane donacije.
  Standard ministara znatno se popravio.
- Jugoslavija postoji samo na papiru.
  Još jedan dokaz da papir trpi sve.

Aleksandar Čotrić

- Identifikacijom Neznanog junaka utvrđeno je da za ideale ginu budale!
- Identifikovali su me na osnovu jednog zlatnog zuba.
  A onda su mi i njega izvadili.
- I bi potop.
  Ali to nam jedva bi dovoljno da operemo ruke.
- Bilo je krvi do kolena.
  Srećom, mi smo mali narod.
- Sve se menja,
  samo goli i bosi teraju istu modu.
- Pas je moj najbolji prijatelj.
  Zato mi mora reći gde je zakopao kosku.
- Umro je prirodnom smrću,
  jer je tako najbolje za prirodu.

Vladan Sokić

- Ako mi verujete,
  ja sam političar!
- On se godinama bavi sumnjivim poslovima.
  Odmah uhapsite te poslove!
- Vlada može tačno da predvidi kakva će biti sudbina svake fabrike.
  Samo treba da zna šta je u horoskopu.
- Oko za oko, zub za zub.
  Mi smo za tradicionalnu medicinu.
- Vlast kvari ljude.
  Zato na funkcije ne biramo ljude.
- On za nas nije ratni zločinac.
  Nije ispunio bonus.
- Srbi su siromašan ali gostoljubiv narod, pa goste dočekuju onim što imaju: pištoljem, bombom, snajperom...
- Redovno ginemo.
  Takav je život.

Slobodan Simić

- Policija voli da pretresa jer tako drži stvar u svojim rukama.
- Kod nas je robotizacija prvo izvršena u politici.

Dragan Mirović

- Bokseri su ograđeni ringom.
  Da ne bi došlo do proširenja sukoba.
- Privrednici i naučnici moraju da prate savremena svetska kretanja,
  a zadatak policije je da prati savremena kretanja u našoj zemlji.

Ninus Nestorović

- Još se nisu stekli uslovi za borbu protiv priminala. Sticanje je u toku.

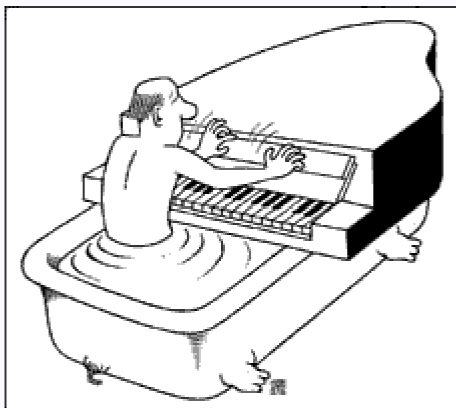
Ilija Marković

Svakog dana spasem po jedan život.
Mada sve teže potiskujem samoubilačke ideje.

Vladan Sokić

**Policija je uhvatila lopove na delu.
Ali nije smela da ometa ministre u njihovom radu.**

Aleksandar Čotrić

KOŠULJA

Svi smo mi jednom morali da sviramo
na klaviru bez ijedne dirke
a sad kad možemo da biramo
nikome više nije od svirke.

Džaba su nas puštali sa lanca
i učili kako da se krsti
duša nije navikla da tanca
a za svirku ofalili prsti.

Nikog više nema da zapjeva
nikog više nema da zasvira
škripe zubi dok pjevaju crijeva
glasom soma iz najdubljeg vira.

Pred zoru je i pjesma zamrla
mada u snu još su čuju note
pjeva đuđan prerezanog grla
dok se gazde na grbači kote.

S naličja mu oblače košulju
komunisti iz crkvenog hora
šarani se brčkaju u mulju
još ne sviće nad apsanom zora.

Miladin Berić

**Izvršenje krivičnog dela
se odlaže
zbog nedostatka dokaza.**

Milan Beštić

OBEĆANJA

Načitao sam se imena sa plakata
Oni izgledom i obećanjima mame:
"Biće posla za sve" - "Veća plata"
Obećaše nam izlazak iz tame

Nastupali su nadmeno - moćno
Pričali da im nije do reklame
Ubjeđivali vješto - danonoćno
Obećaše nam izlazak iz tame

Dok mitinguju hoće da se biju
Jedni na druge lažno galame
Poslije zajedno jedu i piju
Obećaše nam izlazak iz tame

Glasač misli: za moj glas se bore
Otimaju bodre i navijaju za me
A nama nikada nije bilo gore
Nema ništa od izlaska iz tame

Živko Vujić

JUST MARRIED

Za auto privezane konzerve
i glave bundžija
tandrču ulicom.

U kabrioletu
vlast i kritička inteligencija
zagrljeni
kroz šoferšajbnu osmehnuto
gledaju u budućnost.

Đorđe OTAŠEVIĆ

SLIKA DANAŠNJICE

Danas su sposobniji oni
Kojima nije "išla" škola
Danas su veće patriote
Koji voze jača kola.

Živko Vujić

**Sve je više narodnih poslanika u zatvoru.
Naglo im je oslabio imunitet.**

Vladan Sokić

Crne misli

Normalno je da je patrioti zemlja iznad svega, a najviše preko glave.

Dao sam sve od sebe!
Nije me bilo dovoljno!

I meni je dogorelo do nokata
ali sa obe strane!

A onda je zločinac pobegao sa mesta zločina i tako je pravda pobedila.

Promašene mete pune su sebe.

U njegovim zločinima istraga još uvek nije našla neki svoj interes.

To što svedoci ništa ne vide
govori da oni imaju veoma efikasan program sopstvene zaštite.

Nas su već svi prežalili
pa im loše vesti o nama
više ne mogu pokvariti raspoloženje.

Tenkovi su ušli u široke narodne mase
i začas se tu radilo o duploj širini.

Pravićete vi mene od živog blata
čim vam bude potreban neko
na koga se možete osloniti.

Počasni udarac je izveden
na krajnje podmukao način.

Kada u obračunu s mafijom
policiji padne mrak na oči
oni ni rođenog šefa ne prepoznaju.

Znam ja frajeru da sam dobro meso,
ali ne foliraj me za zamrzivač!

Moram da se picnem za streljanje.
Biću u centru pažnje!

Uspeo sam na lepe oči
i sada sam pravi majstor za ćorava posla.

Otkako name je demokratija cilj
narod je stalno na meti!

Kada je pregalac umro svi smo plakali.
Samo on ni tada nije žalio sebe.

Montirali smo proces
jer kako bismo nakon istrage
sastavili okrivljenog!

Narod će pomreti nevin
jer, ko pa danas jebe narod!

Kada policija bije od oka
ona stigne čak do tabana!

Demonstracije su ugušene u krvi
jer je među nezadovoljnim građanima
bilo mnogo dobrovoljnih davalaca.

I Ahil heroj beše
kome su jedva čekali da vide pete!

Dok se mi borimo i ginemo po celom terenu strani posmatrači divljaju i ponašaju se krajnje nesportski.

Eksplozija oduševljenja
prikrila je gnusan teroristički akt.

Raša Papeš

SLIKA MORALA

Naša plata mora biti mala
To je nama naša vlada dala

Kome lijepo stoji profiterska bluza
Toga ne pogađa sirotinjska suza

Koliko je u kukuruzištu pera
Još je više mladih profitera

Skupštinske replike nisu šala
One su vjerna slika našeg morala

Živko Vujić

GENERALNI ŠTRAJK

- Vreme je za štrajk! - zaključili su radnici u pogonu "Montaža".
Radnici iz pogona "Montaža" otišli su kod radnika iz pogona "Reglaža".
- Štrajk!! - vikali su radnici iz pogona "Reglaža" zajedno sa radnicima iz pogona "Montaža".
Radnici iz pogona "Montaža" i radnici iz pogona "Reglaža" otišli su kod radnika iz pogona "Zavarivanje".
- Štrajk!! - sada se već orilo fabrikom, tako da su se i radnici ostalih pogona spremno pridružili.

Radnička delegacija otišla je kod Direktora.

- Obaveštavamo vas da je od danas počeo generalni štrajk! Niko neće raditi dok ne ispunite sve naše zahteve!

- Ova fabrika ne radi već dve godine - samo je rekao Direktor pre nego što je nastavio da pije kafu.

Slobodan Simić

Narod se osilio.
Hoće da menja one koje je izabrao.

Rastko Zakić

Imam školovan glas.
Tačno znam kada treba da ćutim.

Milivoje Jozić

Nema razloga za brigu:
što nas ne ojača - ubiće nas!

Tomislav Trbojević

NAVIKE

Čistačice prinose prazne kofe prozorima, stavljaju u njih sunđer, vade iz njih sunđer, počinju da peru. U prazna korita domaćice stavljaju veš, dugo ga trljaju, dugo ga trljaju, suv veš na konopce kače. Njihovi robotizovani pokreti, međutim, pokazuju da još nisu iskreno raskrstile sa starim navikama. Vremenom će i one shvatiti, u to nema nikakve sumnje, da se može prati i bez vode. Mnogo bolje, naravno.
Nad prazne tanjire nagnuti - otac, majka, jedno dete, drugo dete - kašike spuštaju, prazne kašike ustima prinose, mljackaju, mljackaju. Kašike ponovo spuštaju, prazne kašike ustima prinose, mljackaju, mljackaju. Ovo mljackanje, to se mora priznati, prilično je uverljivo, ali njihovi odsutni pogledi nama kazuju da stare navike, kada se jelo iz punih tanjira, još uvek prave zbrku po njihovim glavama. Ne želim da kažem da nas to preterano zabrinjava, i teže slučajeve uspešno smo lečili, ali je neophodno pojačati nadzor.
Blagajnica iz kutije praznu kovertu uzima, ruku pomera levo, zadrži je tako trenutak, radnik platu uzme. Blagajnica iz kutije praznu kovertu uzima, ruku pomera levo, zadrži je tako trenutak, radnik platu uzme. Ova grupa, moram da priznam, deluje veoma patriotski. Smeše se, neki čak i pevuše. Nismo ni očekivali da neko nešto progunđa ili, daleko bilo, prokomentariše - stare navike da se radi za novac, uostalom, odavno smo se oslobodili - ali njihov optimizam i razdraganost jasno pokazuju da je ovo vrlo svesna skupina. A kako i da ne budu veseli! Uskoro će nam se On obratiti.
Mi nikada nećemo pristati... mi nikada nećemo pristati... mi nikada nećemo pristati... niti ćemo ikada pro... ikada pro... ikada pro... dati ... dati ... dati ... dati ...
Veličanstveno! I našim najvećim protivnicima, ako takvi uopšte i postoje, sada su zapušena usta. Ovo je vrhunac naših stremljenja i najbolji dokaz da smo dosegli ono što je izgledalo nemoguće. Nije bilo lako shvatiti da se veš bolje pere ako je korito prazno, da je ručak ukusniji ako je tanjir prazan, da se najbolje radi za praznu kovertu. Sada smo svima pokazali da je za vođenje zemlje potrebna i nova glava, oslobođena starih navika.

Đorđe Otašević

***Stara vlast se ponela sramno,
srećom nova je besramna.***

Milan Beštić

PATRIOTA

Ustao sam u cik zore. Čekao me je težak dan. Moj veliki protivnik - glad, danas je imao realne šanse da pobedi. Za hranu sam se uvek teško snalazio, ali nikada kao danas. Da čovek ipak nije perpetum mobile potvrdilo se uveče kada sam iscrpljen umro od gladi.

Ustao sam u cik zore. Bio sam malo raspoloženiji nego juče. Bilo je hladno, neobično hladno. Struja mi je zbog duga bila već danima isključena, a drva nisam imao mesecima. Kada je temperatura sišla ispod minus trideset celzijusa, shvatio sam da hitno moram nešto preduzeti. Koliko je to bilo hitno pokazala je činjenica da je smrt od smrzavanja nastupila pre nego što sam i pokušao nešto da učinim.

Ustao sam u cik zore. Gladan i polusmrznut bio sam rešen da danas preživim kao sav normalan svet. Izašao sam na ulicu i tamo zatekao žestoke demonstracije. Pucalo se, bacao se suzavac, bilo je i mrtvih i povređenih. Da tragedija bude veća pronašao me je zalutali metak. Nije bilo pomoći.

Ovo je već bilo previše. Za samo tri dana tri puta sam stradao. I to samo zato što sam, u nastupu patriotizma, rekao: "da mi je da imam sedam života, sve bih ih dao za otadžbinu".

Nisam ni slutio da se otadžbini toliko žuri.

Vladan Sokić

I najlepši dan završava se mrakom.

Mića M. Tumarić

Piramida vlasti se teško ruši,
jer je podzemlje najčvršće.

Mi nećemo umreti od gladi.
Sa tim se složio i ministar odbrane.

Vesna Denčić

IZ DNEVNIKA BUDUĆEG LUDAKA

Ubio je iz niskih pobuda.
Zbog niskog standarda.

Heroj građanskog rata može biti onaj
ko nije učestvovao u građanskom ratu.

Ima slatko da se jede. Hljeb i so.

- Imam zakazan pregled.
- Kod kojeg službenika?

Izgradnja domovine teče po planu
i ona je već gotova.

Prijetio je samo prstom.
Na obaraču.

Krenuo je stranputicom
pa se našao na sudu.

Funkcioneri su uglavnom uhranjeni
a sve su to nekad bili mršavi
intelektualci.

Rade Petković

BALKANSKI PRIRUČNIK

Humana komponenta intervencije

Demonstracije su ugušene u krvi
dobrovoljnih davalaca.

Definicija albanskog rodoljuba

Albanski patriota - to je šok za naciju!

Događaj sa južnu prugu

Duž celu južnu prugu demonstranti
gađaju policajci s padeži!

Krivično pravo krivca

Vođa je ponekad tvrdio kako i on greši ali mi se nismo dali prevariti. Zato nikada nije uspeo da nas ubedi u svoju krivicu, mada smo mi dobro znali da je u pravu.

Koegzistencijalno međunarodno pitanje

Kako mi da živimo normalno, u zajednici sa ostalim narodima, kada u tom slučaju niko sa nama neće da ratuje?

Taktika konstatne diskvalifikacije

Otkako smo prestupili na startu vi se stalno trudite da nas diskvalifikujete na sve moguće načine!

Najkraća srpska basna

Živim kao čovek! - zaurla srpsko pseto.
Naravoučenije: Psu treba verovati!

Raša Papeš

Hrana je naša strateška prednost.
Trenutno gladujemo iz taktičkih razloga.

Aleksandar Čotrić

NAJOPASNIJE ORUŽJE

Vođa sveskih terorista Bin Laden odlučio je da napadne Srbiju.
- Što baš Srbiju? - pitali su ga sledbenici.
- Zato što su Srbi najžilaviji narod na svetu. Ako uništimo njih onda možemo bilo koga! - objasnio je Bil Laden.

Prvo su krenuli ljudi-kamikaze.
Posle samo nekoliko meseci vratili su se neobavljena posla.
- Srbi su vrlo lukavi - pričali su Bin Ladenu. - Kod njih je nemoguće oteti avion, jer niko ne zna kad poleću. I kad kažu kad poleću, oni ne polete. I kad polete, ne zna se gde lete. Vrlo su lukavi.
- Sredićemo mi njih antraksom! - odlučio je Bin Laden.

Posle mnogih i mnogobrojnih pošiljki, paketa i pisama sa zaraznim bakterijama morali su da konstatuju da nije bilo slučajeva ni zaraze ni epidemije.
- Kod njih svaki čas štrajkuje pošta - objasnili su Bin Ladenu fenomen.
- Onda će da vide svoga boga kad im pospem bojne otrove! - besneo je Bin Laden.

Čitavi oblaci otrovnih gasova zapahnuli su Srbiju ali ponovo nije bilo rezultata.
- Oni godinama gutaju "suzavac" - ponovo su tešili Bin Ladena - a vazduh im je toliko zagađen da im ni jedan otrov više ne može ništa.

Bin Laden je bio očajan.
- Zar je moguće da tim Srbima ne možemo ništa?!
- Naravno da možemo - reče najstariji ruski naučnik na privremenom radu kod terorista. - Samo ih treba dobro proučiti.
- Pa onda ih ti dobro prouči, dobićeš para koliko god hoćeš, ali mi se bez oružja za Srbe ne vraćaj! - bio je jasan Bin Laden.

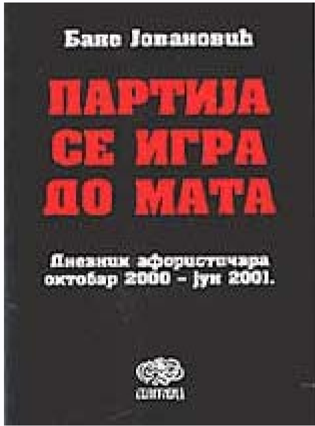
Posle dužeg vremena ruski naučnik se pojavio kod Bin Ladena vodeći za ruku čoveka u narodnoj nošnji sa čudnom rogljastom kapom na glavi.
- Evo oružja! - pokazivao je sav ponosan.
- Kakvo ti je to oružje?! - čudio se Bin Laden. - Pa to je običan čovek!
- To nije običan čovek - ispravio ga je ruski naučnik. - To je Srbin! A nema jačeg oružja protiv Srbina od samog Srbina!

Slobodan Simić

Nove knjige

Partija se igra do mata

Bane Jovanović,
Sventovid, Beograd 2001

Ljubitelji i poznavaoci šaha će u novoj knjizi Baneta Jovanovića, **Partija se igra do mata**, s lakoćom moći da zaključe ko je pion, ko kralj, a ko pacer. No, gledajući iz perspektive *svakodnevnog življenja* ta činjenica je više nego očigledna čak i za običnog posmatrača, ili bolje rečeno za sve one koji trpe posledice jedne nepregledno duge, a uz to loše odigrane partije.

Po čemu se onda ova knjiga razlikuje od napisa u štampi ili od prostog uživljavanja u svakodnevicu? Uzimajući u obzir pretpostavku da *svet knjige* nudi malo sofisticiraniji iskaz, naglašavanje ludosti i gluposti, *Samo nas još istina može iznenaditi*, ima za cilj da natera čitaoca na razmišljanje, ma koliko to, generalno, našem narodu teško palo. Ono što u ovom i u ovakvim slučajevima jeste prednost, to je da čitanje aforizama ne traži mnogo vremena, a uz to sadrži i elemente humora, pa je utoliko lakše pridobiti pažnju čitalačke publike - naročito kada su teme bliske.

> Moja domovina je na specifičnoj
> geografskoj širini i dubini.

U podnaslovu knjige *Partija se igra do mata* stoji: *Dnevnik aforističara / oktobar 2000 - jun 2001*. Sugerisanjem ovakve odrednice čitaoci bi možda mogli doći do zaključka da je zbirka satkana isključivo od aluzija na novu vlast, na "uspehe" ili "promašaje", međutim, autor se tek sporadično bavi aktuelnim zbivanjima: *Ušli smo u novi ciklus cirkusa*, dok mu je fokus i dalje usmeren na našu već poslovičnu glupost.

> Učimo na tuđim greškama
> da bismo ostali na svojim.

Promene koje su nastale 5. oktobra 2000. probudile su nadu da će povući čitav lanac kojim smo dugo bili okovani, međutim spore i sporadične promene samo naglašavaju problem nerealnih očekivanja: nije dovoljno samo promeniti vlast.

> Ostali smo Mi,
> a sa Nama ništa nije izvesno.

Ono što, međutim, jeste izvesno, jeste činjenica da satiričari neće ostati bez "posla", bez obzira na to što ih retko ko zapošljava, a još ređe plaća za "mudrolije". No, kako se, nakon 5. oktobra, i na ovom polju osećaju izvesne promene; mediji su postali malčice otvoreniji prema satiri, iako još uvek bojažljivo ustupaju svoj prostor, može se očekivati da će, konačno, i satiričari dobiti "pravo na reč". I dok sa jedne strane popušta stega, na drugoj izgleda kao da tek predstoji borba - borba za prostor u književnim i časopisima slične namene. Da li pojedini urednici strahuju da bi prohodnost ove kratke forme suviše brzo stekla popularnost i odnela primat kod ljubitelja lepe reči, ili je naprosto u pitanju neka vrsta kompleksa: nekome je potrebno stotinak strana da iskaže svoju misao, dok je nekom dovoljna i jedna rečenica.

> Kad nemamo šta da kažemo,
> rečiti smo.

Koliko smo do sada bili rečiti i dokle nas je ta rečitost dovela moglo bi poslužiti kao ogromna građa za nove tomove knjiga novih rečitih ljudi, koje još tek poneko sluša ili čita. Na osećaju samodovoljnosti građena kulturna baština, uz sve rizike da niti bude kulturna, niti da ostane baština kojom se možemo ponositi, stvorena je iluzija o vrednostima koje niko drugi nije umeo da ceni i prepozna, pa ovo novo "otvaranje" sve više uliva strah od prodaje nacionalnog identiteta, ma šta to značilo.

> Ne okrećemo se sebi,
> plašimo se da nas ni tamo nema.

Kada budemo uvideli gde smo i gde nas ima, možda više neće biti potrebe da se vrše analize dnevno političkih događanja kroz prizmu satire, pa makar je (satiru) to ubilo. Ali sudeći prema tome da je, kao žanr, satira opstala kroz milenijume u gotovo neizmenjenom obliku, teško da se može govoriti o njenom kraju.

Smejaćemo se mi još!

Vesna Denčić

Satira

Tokom II veka st.e. u rimskoj književnosti javlja se veliki broj dela čiji pisci teže za što vernijim podražavanjem grčkim originalima. Međutim, helenski uticaj nije ni u filhelenskim aristokratskim krugovima doklasičnog perioda ugušio rimsku samostalnost. Svedok tome, između ostalih, je i rimski gospodin Lukilije, koji u II veka st.e. stvara onaj književni rod za koji sami Rimljani s ponosom, i ne bez razloga, kazuju da je "sav rimski". To je ***satira***. Ovo novo i u najvećoj meri rimsko pesništvo, u kome su se spojili italska podrugljiva duhovitost i rimsko zanimanje za probleme svakodnevnog života, za politiku, javni moral, retoriku, obrazovanje itd. ima opet određenu društvenu pozadinu. Dok su stariji pesnici bili gotovo svi redom stranci, robovi i slobodnjaci u službi rimske gospode - izdvaja se jedino slobodoumni Najvije za kojega se ipak ne zna pouzdano da li je imao građansko pravo - Lukilije, tvorac satire, bio je imućni gospodin koji je na ravnoj nozi saobraćao sa vlastodršcima rimskim, mada nije aktivno učestvovao u državnoj upravi.

Gaj Lukilije (Gaius Lucilius, rođen 180? - umro oko 102. godine st.e.) tvorac satire, je predstavnik onog samosvesnog i rimski ponosnog filhelenizma koji osuđuje ropsko podražavanje grčkom svetu i smešnu želju neke rimske gospode da se u svemu pokažu kao Grci, i u sitnicama svakodnevnog života u kome izbegavaju čak i latinski jezik kao "nedovoljno otmen". Lukilijev individualizam, školovan u helenističkoj školi, ipak je sasvim rimski kao i njegovo književno delo puno reminiscencija na grčku književnost i nauku.

Mada je bio imućan čovek koji je pored raskošne kuće u Rimu imao velika imanja na jugu Italije, a možda i punopravni građanin, Lukilije kao da nije imao ni političkih, ni finansijskih ambicija. Ostao je posmatrač i kritičar koji se ruga manama savremenog društva prikazujući njegov život i određujući svoj stav prema svemu što susreće i zapaža iz dana u dan. Hteo je da bude i bio je pre svega Lukilije, samosvesno, kao rimski gospodin, i samostalno - kao helenistički intelektualac i individualista:

Neću da zakupac budem, da porez na pašnjake skupljam
umesto onoga što sam, i to svoje Ja, tog jednog
Lukilija ja ne bih za sve to vam menjao skupa.

Položaj i dobre veze dozvoljavali su Lukiliju da pređe granice šale i zadirkivanja. Slobodno je mogao da se ruga i najvišim Rimljanima svoga vremena. Tako, pored intimnog ćaskanja i salonskog raspravljanja o pitanjima književnim i filozofskim, ima u Lukilijevu delu puno snažnog realizma i oštre satire. I kada kori, i kada ismeva - ne bez pesimizma - moralni pad i korupciju svoga naraštaja, Lukilije ipak ostaje ponosni Rimljanin.

Sada od jutra do mraka, na praznik i kada se radi,
senatori i narod, bez razlike, društvo odasvud,
nagrnu silno u forum, pa nikad da izađu otud;
cilj im je isti i svi se veštinama jednakim služe:
drugog da nadmudre vešto, nekažnjivo i da se slatkim
rečima lukavo bore, da prave se naivni, dobri,
drugom da postave zamku, k'o svi da su dušmani svima.

Glavna osobina Lukilijevih satira, kao celine, bio je snažan realizam i satirična nota sa sasvim određenom praktičnom namenom: želeo je da opomenom i podsmehom pomogne.

Potonji pisci satire u Rimu nisu u svemu mogli da sačuvaju Lukilijev smeli ton i ponešto grubi i nonšalantni izraz.

____
Izvornik: **Pregled rimske književnosti** - dr Milan Budimir i dr Miron Flašar, Beograd, Narodna knjiga - 1991.

Poznavanje svega 4

PREVENTIVA

1. U saobraćaju

Čovek koji želi da se obezbedi od gaženja na pešačkom prelazu treba, nekoliko dana pre gaženja, da počne da izbegava mesto udesa. Tu leži srž preventive. Ipak, ima ljudi toliko neukih da ni to ne shvataju.

2. U zdravstvu

Zdravstvo se bavi bolesnima, osim kada se radi o preventivi.

Preventivu svakako treba podržati, jer je mnogo lepše lečiti zdravog nego bolesnog bolesnika. Ideal je, u stvari, da svaki čovek postane zdrav bolesnik, ali taj ideal je teško dosegnuti. Zdravi izbegavaju duža lečenja, sa odvratnošću se odnose prema kliničkim ispitivanjima, a kada čuju da se samo promrmlja nešto kao "lumbalno punktiranje" ili "biopsija jetre" - zdravi nestanu. Zdravi, takođe, imaju negativan odnos prema dijagnostičkoj hirurgiji. Oni smatraju da će se na obdukciji sve najtačnije utvrditi, i da za obdukciju ima vremena, ne shvatajući koliko je važna blagovremena obdukcija. Uloga dijagnostičke hirurgije u ranom otkrivanju kijavice zdrave naprosto ne zanima. Uz to zdravi neguju nepoverenje. Oni, čak i kada nisu operisani, očekuju zaboravljanje skupocenog hirurškog pribora u njihovim ličnostima, i drugo rasipanje. Ukratko, zdravi čekaju da bolest uzme maha - a to je jedna od najgorih osobina bolesti, to uzimanje maha - a potom trče lekarima noseći pripadnike živinarstva i sitnog stočarstva, pismene preporuke, i drugi pribor koji oni smatraju neophodnim.

Preventiva je mnogo lepša, ali nju ometa jedan unutrašnji paradoks. Može se uzeti za primer masovna preventiva protiv neke bolesti koja preti da se podmuklo zacari (to je još jedna osobina po kojoj se bolest može prepoznati: ona preti da se, podmuklo, zacari). Ako ta preventiva uspe, bolest se neće pojaviti, a sama preventiva izgledaće izlišna. Upravo stoprocentni uspeh preventive izaziva nepoverenje kod laika u celishodnost čitave akcije. Uspeh preventive, nažalost, izgleda kao neuspeh.

Dok se svet ne oslobodi takvog načina gledanja na preventivu, i dalje će se na masovne psihoze moći odgovoriti samo grupnim radom u Psihijatriji. Ljudi će i dalje umirati iz zdravstvenih razloga, umesto od neke bolesti, čak i u praznim krevetima biće po četiri bolesnika, a jedina šansa biće narodni lekovi. Srećom, bar njihova efikasnost je poznata. Dovoljno je priviti odgovarajući lek na bolesno oko; ujutru čovek sam pogleda ode oko kao rukom odneseno.

RASTOJANJE

Žalosno je što se rastojanje, po pravilu, nalazi između neke dve tačke koje nisu na istom mestu. Između takvih tačaka obično se nalaze čitavi kilometri, koji bi se svakako mogli i drugačije upotrebiti. A čak i u retkim uslovima kada postoje određene pogodnosti - primera radi, kada je rastojanje tako malo da se golim okom može videti - upravo takvo rastojanje dovodi dotle da se lokacije između kojih se nalazi smatraju za isto mesto, te od toga niko nema koristi, jer ko želi da prevali razdaljinu do istog mesta?

SAMOUBICA

Umesto da laganim zamenama stana ide sve bliže i bliže groblju, i tako postigne postupno privikavanje, samoubica nastoji da sve reši naprečac. Samoubistvo, međutim, ne pomaže. I u tom slučaju živi se doživotno. Umniji vrše samoubistvo putem življenja, što je ponekad spor ali potpuno siguran metod. Brzopleti koriste život za samousavršavanje koje, preko neke tačke, više nije moguće. Oproštajno pismo takve osobe - svedeno na suštinu - glasi: "Pale su mi na um tako perfektne reči da više nisam imao srca da čekam.

SEKS

2 Teorijski pristup

"Ceo život posvetio sam množenju kod sisara. Time se i danas bavim. Ti procesi reprodukcije, kada čovek uđe u njih, zaokupe ga zauvek."

Ovaj citat iz intervjua sa jednim uglednim naučnikom mnogi bi potpisali mirne duše kao vlastito mišljenje. U seksu, dakle, ima nečega, a već i samim održanjem on zaslužuje pažnju.

Činjenica je da o seksu čak ni od pre tričavih trista godina nema živih svedoka (što bi mogao biti dokaz da je seks štetan za učesnike) te se samo načelno može tvrditi da Čovečanstvo, u svom seksualnom životu, doista milenijumima uspeva da održi kakav-takav kontinuitet. Ipak, ima indicija da se ljudska bića seksom bave prilično odavno, te nije besmislena radna hipoteza da oni to sprovode kontinuirano, kroz vekove, još i pre seksualne revolucije šezdesetih godina dvadesetog veka. Jedna od tih indicija je samo Čovečanstvo. Moralisti ovo ne gube nikada iz vida, i izjavljuju: "Čovečanstvo - to je nešto nepristojno!" Sa tačke gledišta nekih drugih mislilaca čovečanstvo je dobrim delom rođeno iz nehata, te se pre može smatrati da postoji uzgred nego kao posledica jedne planirane i dosledno sprovedene akcije na planu daljeg širenja horizonta.

Još se ponegde lome koplja oko toga da li je čovečanstvo zrelo za seks, ili bi mu bilo mnogo bolje da to prepusti nekim stručnijim licima koja bi čitavoj toj problematici prišla sa mnogo više pažnje i odgovornosti, a ne očiju zamagljenih strašću koja ometa pravi pogled na stvari.

Mnogi su, tokom vekova, bili protiv "seksa radi seksa" i zahtevali da se uz seks (ili umesto) obavljaju druge korisne aktivnosti, kao vez i kukičanje, plevljenje, zalamanje loze, borba protiv nepravdi (gde ima), komponovanje desetih simfonija (dokle to zaustavljanje na Devetoj?) rešavanje jednačina višeg stepena, ćurlikanje u dvojnice, i drugo.

Svrha bavljenja seksom, ukratko, formuliše se na razne načine. Od teze da svrhe uopšte nema, preko produženja vrste, do tvrdnje da je jedina prava stvar što češće i podrobnije stimulisanje multiorgazmičkih ciklusa, gde se učesnici naprosto satiru od rada, i premaraju se i proučavaju stručnu literaturu danonoćno, u cilju što preciznijeg upražnjavanja, i brišu jedno drugome mučenički znoj sa čela u paničnom strahu da bi, štedeći se, propustili da izvuku maksimum uživanja iz ove zanimljive materije.

Što se estetskih kriterijuma tiče, ukus se u raznim vremenima menja, ali čak i najdosledniji nekrofili zahtevaju izvesnu prekrivenost saučesnika vlastitim mesom, verovatno stoga što je go kostur hladan i žulji, a to vređa njihov estetski nerv. Tapaciranost objekta (saučesnika) organizmom poželjna je, dakle, uvek, bez ob-

REINKARNACIJA

Neprijatna pojava, ali primenljiva u svrhe. Naime, opasnost od reinkarnacije veoma je ozbiljan razlog protiv samoubistva; čoveku je, uglavnom, još prošlog puta bilo dosta svega.

ROBOVLASNIK

Čovek na ljudski pogon.

zira na to sa koje strane se nose grudi, koliki treba da budu kukovi, ramena, maljavost (hirsutija) i drugo. Jedino je bitno da za seks osim vlastitog organizma nije loše imati još koji organizam sa kojim bi se on mogao upražnjavati.

Zoran Stanojević

ETNA | Naslovna | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14

ZEMLJA

Zemlja?
Ah, da, Zemlja.
Kad sam ono zadnji put bio kod ovih?
Davno.
Ako se dobro sjećam tada sam nekog starca spasio potopa rekavši mu da sagradi Arku.
Greška.
Kakav se sve tad šljam spasao sa onim simpatičnim čičom. A obećao mi je samo sinove.

Šteta.
Šteta svih onih životinjskih vrsta, koje sam stvorio dok sam još imao mašte, i koje zbog te bagre nisu imale mjesta u barci.
Šteta ptica.
Sad mi se više ne da.

Možda je ipak trebalo da ih podavim. Kao one dvije njihove ranije civilizacije. Toliko su me bili naljutili svojom pokvarenošću da sam morao da ih uništim. Bez tragova, koji bi one koji će doći samo uludo opterećivali. Čak me ne grize ni savjest.
Bojim se da ova planeta definitivno nema budućnost. Kako samo sporo napreduje.
A i kako da napreduje kad uglavnom ratuje. Sama sa sobom.
Ludo.

Izgleda da je propao i moj treći zemljani eksperiment. A tako sam bio ponosan na onog prvog čovjeka, koga sam uinat stvorio po svom liku.
Sve dok, sve dok ne ukrade onu jabuku.
Bruka.
Zar stvarno ova planeta ne može da bude moralna.

Kako samo sporo napreduju. Oni sa planete Dragon, koje sam stvorio manje više u isto vrijeme kad i ove, već lete brzinom nekoliko puta većom od brzine svjetlosti, a imaju mozak tri puta, ponavljam tri puta, manji od Zemljana. I ni približno savršen izgled. A i planeta im nije neka.
Nekompletna.
Ima samo Pakao i Čistilište.
Oni zato zaslužuju da prežive.

A ovi, ovi sa Zemlje se baš kilave. Kao da im glava služi jedino za ravnotežu. Još ni u svoj sunčev sistem nisu pošteno zavirili, a kamoli u tuđi. U čitavom mom nebeskom carstvu od njih su gori samo Piromanci. Njih sam bar pet puta dosad zatirao. I još ću bar pet puta. Sad su ponovo na početku. Tek silaze sa drveta i pronalaze vatru. Neka, neka još malo odskoče.
Zemlja.
Oni su izgubili vjeru u mene, a izgleda i ja u njih.
A ne može se bez vjere.
Izgleda da sam zalud slao sina.
Za njihov spas.
Za njihov...

Nije dobro što znam...
Nema više nikog ko može da spasi one koje je preuzela pohlepa, mržnja i strah.
Živi ubijaju naoko polužive. A naoko poluživi naoko polumrtve.
Sve je ovdje naoko.
Sve je kobajagi.
Ako ih pustim još koji vijek bojim se da će toliko zatrovati Zemlju da će ona biti bez života sve do mog sledećeg dolaska.
A ja rijetko navraćam.
Zato je možda najbolje da ih odmah uništim.
Najbolje.

Imali su dovoljno vremena.
Dvije hiljade godina unaprijed i još nekoliko puta dvije hiljade godina unatrag.
Dovoljno.
Previše.
Nisam im ja kriv što su spori.
Da ih uništim...
Moram...

Ili ne...
Zašto da uopšte prljam ruke.
Oni će to sami ionako brzo da urade.
Sve ludosti su i dosad uradili sami.
Da, sami.
Ludosti...

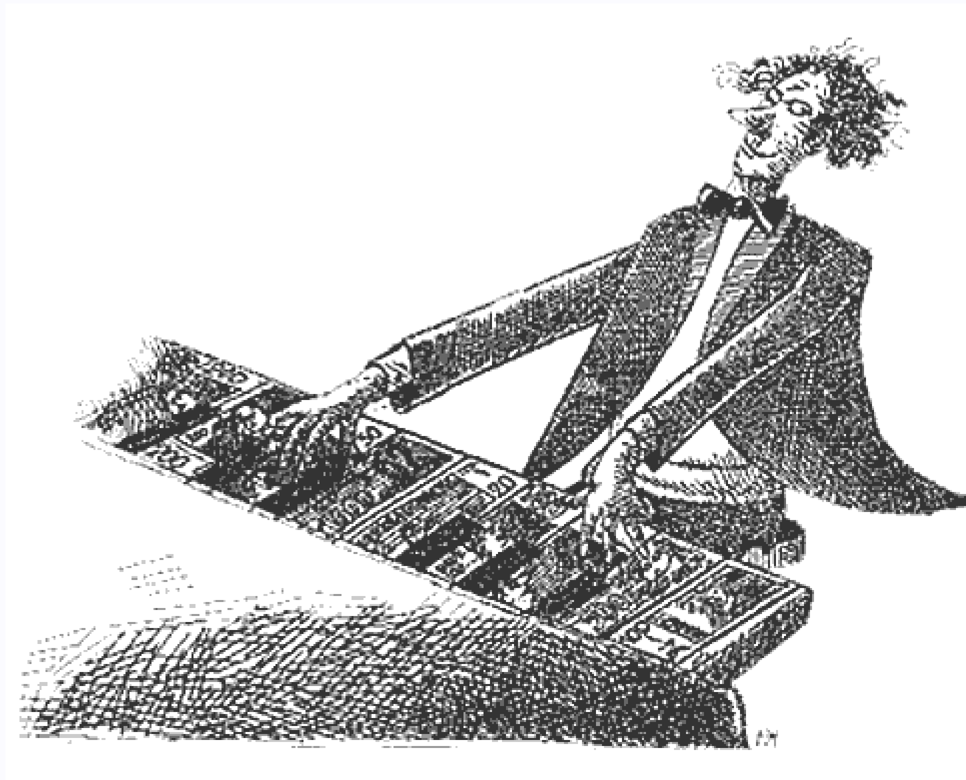
Miladin Berić

ČAROBNI ŠTAPIĆ

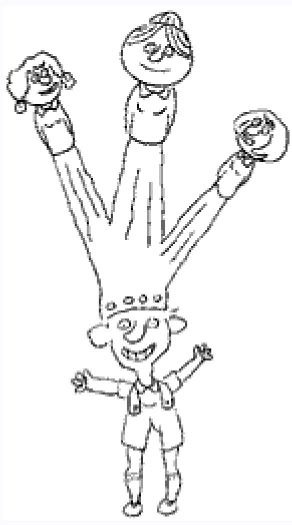
Ništa nije čuo, ništa nije primetio. Neko nepojmljivo čulo ga je ipak nagnalo da se okrene. Pred njim je stajala odvratna starica, smešno obučena, s nekakvim štapićem u ruci. Osećao je da će uskoro imati nepredviđeni posao - moraće da nađe nove telohranitelje jer će sadašnji naprasno umreti. Rekao je da ga niko ne uznemirava, a oni su pustili ovu rugobu, nenajavljenu, pravo u njegov kabinet. Na nju nije hteo da troši metke. Pogotovo što je izgledala ogavno. Neko nepojamno zlo izbijalo je iz nje. Videlo se da je spremna na najgore gadosti. To ga je oborilo s nogu. Obostrane simpatije začas su poletele vazduhom. Niko ko mu je toliko sličan odavno nije bio u njegovom prisustvu. Ponudio joj je piće. Nakon prijateljskog ćaskanja, ona je, u znak zahvalnosti, mahnula svojim štapićem. Okorelog kriminalca u trenutku je pretvorila u uglednog političara. Bio je oduševljen. Odavno je planirao da se bavi tim toliko sličnim poslom. A baš to veče Premijer je priređivao raskošan bal. Da li je to bila slučajnost ili je proviđenje umešalo svoje prste, nije hteo da razmišlja. Popravio je frizuru i seo u svoj džip.

U balsku salu je ušao nonšalantno, kao čovek koji je to mnogo puta već radio. Uzeo je čašu s jednog od brojnih poslužavnika koje su konobari bešumno nosili salom i započeo neobavezan razgovor s čovekom do sebe. Mada navikao na sva moguća iznenađenja, sada je bio zaprepašćen - većinu zvanica je poznavao. Bili su to najgori mafijaši ove zemlje. Po svireposti i bezobzirnosti gotovo mu ravni. Videlo se da su ovakvi balovi deo njihovog svakodnevnog života. Zanesen pričom nije primetio da se približila ponoć. Vreme kada čarolija prestaje. Kada je sat počeo da otkucava, zapanjeno je bacio čašu i potrčao niz stepenice. Na stepenicama je ostala njegova skupa cipela od najfinije kože. Nije se uzbuđivao. Takvih je imao na stotine. Pre nego što je stigao do dna stepenica, sat je otkucao ponoć. Čarolija je nestala. Istoga trenutka njegov zlatni Roleks pretvorio se u zlatni Roleks, skupo firmirano odelo u skupo firmirano odelo, a veliki i preskupi džip u veliki i preskupi džip. Prisutni mafijaši i političari, njegovi stari poznanici, začuđeno su se pogledali. Nisu razumeli zašto je odjednom tako odjurio. Oni nisu ni primetili da ga je zla vila pretvorila u političara.

Đorđe OTAŠEVIĆ

BAŠ NAM JE LEPO - TAKO NAM I TREBA

Dođoh pre neki dan na posao, na vreme, uredno izbrijan, začudo i dobre volje, a još ne vratiše sat, još uvek ustajem kao pekar ili čistač ulica u kulturnom svetu, kome se, kažu polako (i sve više) primičemo. U hodniku sretoh g. Šefa, javih mu se ljubazno, promrsi nešto sa blagim izrazom gađenja i ode žurno u svoj Kabinet, za njim trčkara usplahirena Gospođa Sekretarica. Predsednik Sindikata me umalo ne sruši hrupivši iz svoje kancelarije sa gomilom papira ispod miške i on nešto mračan.
Otrča i on u Kabinet.

Opsovah dan, koji poče ovako, znao sam da će se neki đavo desiti dok sam ja ustao na vreme i oran za posao.

Taman sam počeo da pijem prvu jutarnju kafu, kad uđe Gospođa Sekretarica i u trku mi saopšti da svi odmah odemo kod g. Šefa u Kabinet.

Šta ću, sasuh ostatak iz šoljice u usta, ugasih cigaretu, uzeh notes i olovku (g. Šef se jako ljuti, kada se kod njega dođe "K'o bez one stvari u svatove" kako mi je jednom rekao, kada sam otišao goloruk, nikada se nisam usudio da pitam na koju li je stvar mislio?).

Uđem u Kabinet, a ono već svi tamo, g. Šef me ljutito pogleda, promrsi nešto u stilu "Opet ti, a i šta bi drugo čovek od tebe takvog i mogao očekivati...", pripravnici se podgurkuju i smeju mi se krišom, pokušah da nađem mesto da sednem, sve zauzeto, zaustih da pitam g. Šefa da donesem stolicu, preseče me pogledom tako da sam odustao i ostao da stojim u uglu Kabineta, kao čiviluk.

Šef se značajno iskašlja, svi zašuštaše notesima, ja svoj naslonih na vrata ormana, g. Šef me prezrivo preseče pogledom i poče:

"Gospodo, čuli ste juče g. Premijera: nastupila je treća faza, bolna i prebolna, niko da ne računa da mu je posao siguran".

"Nema veze ko je koliko i šta radio, g. Premijer je lepo rekao N I K O".

To NIKO izgovori značajno, naglašavajući svako slovo, a još značajnije "probuši" pogledom sve prisutne.

Upitno pogledah g. Predsednika Sindikata, koji se beše ustoličio za velikim "konferencijskim" stolom u Kabinetu, tačno naspram g. Šefa, on - sagnu pogled. Pogledam gospođicu Pripravnicu pored g. Predsednika Sindikata, ona samo nastavi da krišom žvaće žvaku, a u pogledu joj otkrih ono njeno otegnuto "O`laadi maatoraac".

E, baš sam kurate sreće, nađoh baš sinoć da gledam sa ženom nekakvu seriju, kud me đavo ne odnese bar do bifenceta na ćošku, tamo svi znaju i šta je rekao g. Premijer i šta valja činiti posle značajnih izjava. A i u seriji nisam baš ništa shvatio.

"Eto, gospodo, toliko, sada lepo svi na svoje zadatke", zaključi g. Šef sastanak.

Zaustih da mu kažem nešto na to "Sada svi na svoje zadatke", on me preseče pogledom tako da - ostadoh bez reči.

Svratim kod g. Predsednika Sindikata, kad on peni na sirotu Rosu, kafe kuvaricu, koja se nešto beše podbočila pred njim:

"Kakav štrajk, jesi li ti normalna, kao da nisi čula šta je rekao g. Premijer".
"Pa čuli smo to od g. Šefa" pokušah da posredujem, kad on iskolači oči na mene i zagrme:
"Ne, to, to je drugo, g. Premijer je rekao da će Država ostati bez S V I H zaposlenih, ako se stupi u generalni štrajk". To SVIH, naglasi značajno, kao Gospodin Šef, maločas ono NIKO.
"Pa da se žalimo g. Šefu Države", pokušah opet da ga odobrovoljim.
"Kom Šefu Države, budalo, on je mrtav" odbrusi mi g. Predsednik Sindikata.

Uh, jebem ti seriju, gde baš nađoše da je emituju kada g.Premijer saopštava važne stvari. A i televizija se načisto izbezobrazila, pre se znao red - prekinu program i kažu da je umro g. Šef Države, pa posle bar dva dana slušamo one što gude u crnim odelima i to - na svim programima.

Nazovem Vladu "Revoluciju" (znamo se od `68.), zamolim ga da mi potanko objasni ko je umro, ispsova me i on:

"Baš si u ništa ostario, oba Šefa Države su POLITIČKI mrtva, kako to ne shvataš".
"Koje dve Države, Vlado, pobogu brate" zavapih ja.

Zapeni on sa one strane, pominjao je neku prostu, pa neku složenu Državu, koju čine neke opet dve Države...., taman kada zinuh da opet pitam nešto, odbrusi mi da sam glup i - prekinu vezu.

Odlučio sam da razbijem televizor čim dođem kući, makar se potukao sa ženom zbog serije. Kada može da lomi televiziju, i to preko televizije - direktno, onaj što je izgubio novčanik (stalno traži neke "novce") i što me, kad govori, podseća na pokojnog Dučea, mogu, vala i ja sopstveni televizor, koji sam kupio pre 30 godina - na kredit, koji sam davno otplatio.

Kažem Rosi šta sam odlučio, kad se ona sagnu i šapnu, u poverenju, da to ne činim "ni za živu glavu". Blenuo sam u nju dok mi je objašnjavala da su upravo doneli Zakon, po kome ne smeju da se lome televizori, čak ni sopstveni, kaže mi da je to "po evropskim i svetskim standardima" i gleda me važno, sa visine.

Jebem ti standarde, pa Grci skrše sve tanjire i to u kafani, pa - nikom ništa, a ja ne smem sopstveni televizor u - sopstvenoj kući. I kud baš taj Zakon da donesu. I to baš sada, kad ja nešto odlučim i to - sa razlogom. Televizor mi inače ne služi ničemu, nikada ne čujem važne izjave g. Premijera, umru dva Šefa Države, a

program se ne prekida, donesu sve Zakone, pa i onaj o zabrani lomljenja sosptvenog televizora, a ja - nemam pojma.

Kraj radnog vremena sam dočekao mrtav umoran od razmišljanja, a radio nisam ništa - ne stigoh ni novine da prelistam.

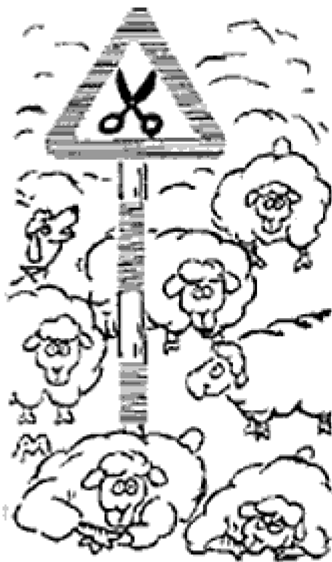
Dođem kući - nema ručka. Žena leži i čita novine, ja zaustih da pitam šta bi sa ručkom, kad se i ona iskolači na mene:

"Pa zar nisi čuo šta je rekao g.Premijer?"

E, tu mi prevrši, istrčah iz kuće i - pravo u bife. Zapijem se sa društvom i to "iz mesta". Nalivao sam se mučenicom do kasno u noć, komšija Dule, poštar, je već počeo da plače i bulazni nešto na temu kako ovo "može samo pijan ili lud", nalivao se ja još - džabe, ne mogu ni da se napijem.

U neko doba - sine mi. Poručim turu za celo društvo i lepo im objasnim da ću odmah, čim ispijemo, sa najbližeg telefona zvati Vuka Bojovića da mi da telefon najluksusznijeg zoološkog vrta u svetu pa da se dobrovoljno prijavim kao predstavnik vrste, kojoj vlasti mogu da čine šta hoće.

Gleda me društvo belo, jedan se nešto sašaptava sa Julkom, šankericom, ona mi šapnu da popijem piće i - napustim "lokal".

Džabe sam objašnjavao da je budućnost sveta u kloniranju, pa već su napravili kloniranu ovcu, možemo poslužiti kao genetska sirovina, a "mrtvokuri" narodi će sve više biti na ceni....

"Hajde, komšija, idemo kući, dosta je bilo noćas", vuče me Dule poštar, da me "isporuči" na sopstvena vrata.

Zalud sam se otimao, dovuče me pravo pred vrata. Kada sam mu zaplakao na ramenu, pre nego što će zazvoniti na vrata, samo mi žalosno reče:

"Ne vredi, komšija, brate, ovce su već klonirane, zakasnili smo".

Tu mi je "pukao film".

Duško Radočaj

TOLERANTNI SUVEREN

Gamdudl od Mupa je pozvao svog Ministra za odbranu na razgovor i rekao:

"Gospodine, sigurno ste svesni velike povike mojih vernih podanika protiv vas. Kažu da ste hulja".

"Vaša Visosti", odgovori Ministar odbrane, "to je netačno".

"Drago mi je da to čujem", odgovori Gamdudl ustavši kako bi pokazao da je razgovor završen. Ali, uvidevši da ministar ne odlazi, on doda: "Imate li još nešto da kažete?"

"Da Vaša Visosti", odgovori Ministar odbrane. "Želim da dam ostavku, jer, iako je javna povika netačna, nije nepravedna. Ja sam budala."

Gamdudl je ovim bio tako zadovoljan da se namsešio. "Moj dobri čoveče", reče, "vratite se svojim dužnostima. I ja sam takav".

DVA POLITIČARA

Dva Političara su razmenjivala mišljenja u vezi sa priznavanjem javnog reda.

"Priznanje koje najviše želim", reče Prvi Političar, "jeste zahvalnost mojih građana":

"To bi bez sumnje bilo vrlo veliko zadovoljstvo", reče Drugi Političar. "Ali, avaj, da bi to pridobio, čovek mora da se povuče iz politike".

Pogledali su se jedan trenutak neizrecivom nežnošću; onda je Prvi Političar promrljao: "Neka bude božja volja! Pošto ne možemo da se nadamo priznanju, budimo zadovoljni onim što imamo".

I, izvukavši na trenutak svoje ruke iz državne blagajne, zarekoše se da budu zadovoljni.

GLAD PROTIV ZARAZE

"Teško je tebi, moj galantni prijatelju", reče Pobednički Osvajač, "ali moram to reći. Zaraza je harala mojim jedinicama i da se nisi predao ja bih se tebi predao".

"To je ono čega sam se i plašio", odgovori Pobeđeni Komandant, "moji ljudi su pojeli svoje kaiševe i fišeklije. Ne bismo mogli dobro da se brinemo o vama".

SENKA VOĐE

Politički vođa se jednog sunčanog dana šetao, kada je primetio da ga njegova senka napušta i odmiče brzim korakom.

"Vrati se, razbojniče", viknu on.

"Da sam razbojnik", odgovori senka, "ne bih te napustila".

PRAVDA I NJEN TUŽILAC

Poznati Sudija Vrhovnog Suda Gouka bio je optužen da je na položaj došao prevarom.

"Pomisli", reče on svom Tužiocu, "nije mnogo bitno kako sam došao na vlast. Jedino je bitno kako je koristim".

"Priznajem", reče Tužilac, "da u poređenju sa razbojničkim načinom na koji si se ponašao na Klupi, razbojnički način na koji si se našao na njoj zaista deluje dosta beznačajno".

TALISMAN

Pošto je pozvan da bude porotnik, Ugledni građanin je poslao potvrdu lekaru u kojoj je pisalo da boluje od razmekšavanja mozga.

"Gospodin se razrešava dužnosti", reče sudija, vraćajući potvrdu osobi koja ju je donela.

"On ima mozak".

SLUČAJ NE

Državnika koga je osudila bezosećajna Porota, Šerif je bacio u zatvor. Pošto je ovo za njegovu finu duhovnu prirodu bilo odvratno, poslao je po Javnog Tužioca i zamolio da se slučaj protiv njega odbije.

"Na osnovu čega?", upita Javni Tužilac. "Nedostatka dokaza za presudu", odgovori optuženi.

"Da li se nedostatak možda nalazi kod vas?" upita službenik, "Voleo bih da ga vidim".

"Sa zadovoljstvom", reče ovaj drugi. "Evo ga".

Rekavši to, predade ovome ček, koji je Javni Tužilac pažljivo pregledao, a onda ga proglasio najpotpunijim nedostatkom dokaza i osnova koje je ikad video. Rekao je da bi taj ček oslobodio i najsiromašnijeg čoveka na svetu.

Telefoniranje

Lica:
Ljuba
Danica Vještica
Predrag Ćup

* * *

Ljuba: Halo.
Danica: Da.
Ljuba: Trebam Kosu.
Danica: Žao mi je, ne mogu Vam pomoći.
Ljuba: Zašto?
Danica: Ne radimo sa ćelavima.
Ljuba: Nisam ćelava.
Danica: Pa što će Vam kosa?
Ljuba: Ne kosa, nego Kosa.
Danica: Niste ćelavi, nego golog tjemena.
Ljuba: Nemojte da se šalite.
Danica: Ne šalim se, nego ste Vi uporni.
Ljuba: Moram biti uporna. Hoću Kosu!
Danica: Pa ja Vam ne mogu pomoći. Idite kod vlasuljara, tamo imaju kose koliko hoćete.
Ljuba: Ma ne tražim kosu na glavi.
Danica: Znam ja da ne tražite na glavi, kad je nemate.
Ljuba: Sačekajte malo, sačekajte.
Danica: Šta da čekam, vidite koliko ste mi uzeli vremena.
Ljuba: Ne tražim kosu, nego Kosu.
Danica: Dosadni ste. To ste već rekli.
Ljuba: Tražim gospođu Kosu.
Danica: A to. Pa što ne kažete.
Ljuba: Pa pokušavam cijelo vrijeme.
Danica: Da, ali kosu, a ne gospođu Kosu.
Ljuba: Dobro, eto, trebam gospođu Kosu.
Danica: A ko je treba?
Ljuba: Ljuba.
Danica: Gospođa Kosa nema ljubu. Ona se tim ne bavi.
Ljuba: Nisam rekla da se bavi.
Danica: Jesi.
Ljuba: Nisam.
Danica: Kako nisi kad sam dobro čula.
Ljuba: Rekla sam da je treba Ljuba.
Danica: Eto, opet ponavljaš.
Ljuba: Pa moram da kažem.
Danica: Zašto morate!
Ljuba: Zato što ste pitali ko je treba.
Danica: Da, ali gospođa Kosa ima muža a ne ljubu.
Ljuba: Znam da ima muža.
Danica: A što joj onda kačite i ljubu.
Ljuba: Ne kačim joj ljubu.
Danica: Jel', a ja sam gluva.
Ljuba: Niste gluvi, al' ne shvatate.
Danica: Shvatam ja, itekako shvatam. Za poštenu i normalnu ženu tako nešto reći.
Ljuba: Ma ženo, nije ljuba nego Ljuba.
Danica: Nije šija, nego vrat.
Ljuba: Opet ti!
Danica: Opet ti.
Ljuba: Treba je gospođa Ljuba.
Danica: Gospođa Ljuba!?
Ljuba: Da.
Danica: Pa što ne kažeš.
Ljuba: Pa kazala sam više puta.
Danica: Nema gospođe Kose.
Ljuba: Nema.
Danica: Ne. Otišla je zbog Nužde.
Ljuba: Sram Vas bilo!
Danica: Što!?
Ljuba: Žena morala ići, a Vi to tako prosto kažete.
Danica: Ne kažem ništa prosto.
Ljuba: Rekli ste da je otišla u toalet, ali na Vaš prost način.
Danica: Nisam rekla da je otišla u toalet, nego zbog Nužde.
Ljuba: Eto, bezobrazluk.
Danica: Šta je tu bezobrazno ako joj je direktor Petar Nužda rekao da ode do banke.
Ljuba: A, direktor Nužda!
Danica: Da, on.
Ljuba: A dobro, izvinite.
Danica: Pitate, a kad Vam odgovorim ne razumijete.
Ljuba: Izvinite, a ko ste Vi?
Danica: Vještica.
Ljuba: Nisam mislila šta ste.
Danica: Sad se i zezate.
Ljuba: Ne zezam se, nego Vam kažem.
Danica: Čujem da kažete, nisam gluva.
Ljuba: Dakle, s kim govorim.
Danica: Rekla sam Vam.
Ljuba: Da, vještica. Ali mene ne zanima šta ste Vi, nego ko.
Danica: Ko! Vještica.
Ljuba: I sad ćete baciti čini na mene.
Danica: Neću bacati čini na Vas, nego se zovem Danica Vještica.
Ljuba: O Danice, izvinite.
Danica: Evo Vam Ćup, pa se sa njim razgovarajte.

Ljuba: Oho, ala ste drski!
Danica: Zašto!?
Ljuba: Razgovarajte Vi sa ćupovima.
Danica: Ne ćupovi, nego Predrag Ćup, šef gospođe Kose je ovde pa možete razgovarati sa njim, ako hoćete, kad će gospođa Kosa doći.
Ljuba: Dobro, dajte mi ga.
Danica: Ne mogu Vam ga dati.
Ljuba: Kako ne možete. Sad ste rekli da je tu.
Danica: Da tu je, al' baš zato Vam ga ne mogu dati.
Ljuba: Zašto?
Danica: Pa kako ću!? Ne mogu valjda telefonskim žicama!
Ljuba: Nemojte ga dati meni.
Danica: Pa što ste onda rekli.
Ljuba: Rekla sam da hoću da razgovaram sa njim.
Danica: Ne, rekli ste da Vam ga dam.
Ljuba: O, Bože! Dajte ga!
Danica: Ne mogu.
Ljuba: Dajte ga na telefon!
Danica: Neće.
Ljuba: Neće da razgovara sa mnom!?
Danica: Hoće.
Ljuba: Pa dajte ga na telefon!
Danica: Kaže da neće.
Ljuba: Zašto?
Danica: Kaže da uvijek razgovara pored telefona.
Ljuba: Ama, to!
Danica: Kako sad to, kad ste htjeli da bude na telefonu?
Ljuba: Ne na telefonu, nego na liniji.
Danica: To još manje može.
Ljuba: Pa šta može?
Danica: Može slušalicu u ruke.
Ljuba: Pa dajte mu je!
Danica: Evo. (daje slušalicu)
Ljuba: Halo.
Ćup: Da.
Ljuba: Ko je?
Ćup: Ja sam.
Ljuba: Znam da ste Vi.
Ćup: A što pitate?
Ljuba: Pa pitam za ime.
Ćup: Čije ime?
Ljuba: Pa vaše.
Ćup: A moje ime?
Ljuba: Da.
Ćup: A što Vas ono zanima?
Ljuba: Pa da znam s kim razgovaram.
Ćup: Ništa ne brinite, razgovarate sa mnom.
Ljuba: Znam da razgovaram sa Vama.
Ćup: I u čemu je onda problem?
Ljuba: Ne znam kako se zovete.
Ćup: Normalno.
Ljuba: Šta je normalno?
Ćup: Pa da ne znate moje ime.
Ljuba: Zato Vas i pitam.
Ćup: A zato!
Ljuba: Da, zato.
Ćup: Pa što ne kažete.
Ljuba: Evo kažem - s kim razgovaram?
Ćup: Ženo božja, samnom!
Ljuba: I Vi razgovarate sa mnom.
Ćup: Znam, i zato i ne pitam.
Ljuba: Ali ja pitam kako se zovete?
Ćup: Ne, Vi pitate s kim razgovarate.
Ljuba: Dobro, kako se zovete?
Ćup: Predrag Ćup.
Ljuba: Hvala. Vi ste šef računovodstva?
Ćup: Da.
Ljuba: Gdje Vam je Kosa!
Ćup: Kako se usuđujete!
Ljuba: Šta!?
Ćup: Šta Vas briga za moju kosu.
Ljuba: Nisam znala da je Kosa Vaša.
Ćup: Bila je.
Ljuba: A čija je sad?
Ćup: Onog ko je ima.
Ljuba: Vrlo zanimljivo.
Ćup: Šta je zanimljivo?
Ljuba: Da mnogi imaju Kosu.
Ćup: Zar Vi to niste znali?
Ljuba: Ne.
Ćup: Pa gdje Vi živite!
Ljuba: Šta!?
Ćup: Pa svako ima kosu.
Ljuba: Osim Vas.
Ćup: Da.
Ljuba: Ne očajavajte. Možda će Vam se vratiti.
Ćup: Neće.
Ljuba: Ne budite tako sigurni.
Ćup: Kako ne bih.
Ljuba: Čovjek ne treba da gubi nadu.
Ćup: Probao sam na sve načine, ali ništa nije pomoglo.
Ljuba: Pa, eto, vratiće se.
Ćup: Neće se vratiti.
Ljuba: Kako neće?
Ćup: To kad se izgubi, ne vraća se.
Ljuba: Kako se izgubila!?
Ćup: Duga je to priča.
Ljuba: Pa zar nije otišla u banku?
Ćup: Ko!?
Ljuba: Kosa.
Ćup: Kako kosa može da ode u banku!?
Ljuba: Zar nije zbog Nužde tamo?
Ćup: Ko ide zbog nužde u banku!?
Ljuba: Ko mora.
Ćup: Vala gospođo, možda ste Vi, ali niko drugi sigurno nije.
Ljuba: Ja nisam. Meni Nužda nije direktor.

Ćup: Kakav direktor?
Ljuba: Vaš direktor Petar Nužda.
Ćup: Da, on je moj direktor, ali kakve on veze ima sa mojom kosom.
Ljuba: Rekli ste da Kosa više nije Vaša.
Ćup: I nije. Odavno je više nemam.
Ljuba: E, lijepo. Onda ju je direktor lako mogao poslati u banku.
Ćup: Kako da je pošalje?
Ljuba: Autom.
Ćup: Nije je on uzeo, a i ne bi je ni primili u banci.
Ljuba: Ko ju je uzeo ne znam, ali Danica je rekla da ju je direktor Nužda poslao u banku.
Ćup: Danica?
Ljuba: Da.
Ćup: Nema ona pojma.
Ljuba: Rekla je - direktor Nužda je poslao gospođu Kosu do banke.
Ćup: Gospođu Kosu!?
Ljuba: Da nju.
Ćup: Prcać?
Ljuba: Iju!
Ćup: Šta Vam je?
Ljuba: Vi to tako bezobrazno!
Ćup: Ko je bezobrazan!?
Ljuba: Vi!
Ćup: Zašto?
Ljuba: Pa šta ste rekli!
Ćup: Prcać.
Ljuba: Opet!
Ćup: Šta opet?
Ljuba: Prostakluk!
Ćup: Koji prostakluk?
Ljuba: Prcać!
Ćup: To nije prostakluk.
Ljuba: Je li!
Ćup: Zašto bi prezime gospođe Kose Prcać bilo prostakluk.
Ljuba: A to je prezime?
Ćup: Da.
Ljuba: Nisam znala.
Ćup: A s kim ja razgovaram?
Ljuba: S Ljubom.
Ćup: Vi se to nudite.
Ljuba: Molim!?
Ćup: Pa to - s ljubom.
Ljuba: Da, s Ljubom.
Ćup: Ali ja Vas ne znam.
Ljuba: Znam.
Ćup: Znate, a opet tako kažete!
Ljuba: Pa pitali ste.
Ćup: Ali nisam pitao za to.
Ljuba: Što ste pitali, ja sam Vam odgovorila.
Ćup: Dobro, kad možemo da se nađemo?
Ljuba: A zašto?
Ćup: Kako zašto?
Ljuba: Lijepo, zašto bismo se našli?
Ćup: Zato što ste rekli da ste ljuba.
Ljuba: Jesam Ljuba.
Ćup: Pa, ljudi se valjda viđaju sa ljubama.
Ljuba: Ja se viđam s kim ja hoću.
Ćup: A sa mnom nećete?
Ljuba: Zašto bih?
Ćup: Zato što ste mi ljuba.
Ljuba: Čovječe, nisam Vama ljuba, nego sam ja Ljuba.
Ćup: Sama sebi!?
Ljuba: Ne, ja se zovem Ljuba!
Ćup: O, izvinite.
Ljuba: Ništa, ništa.
Ćup: Ipak izvinite.
Ljuba: Kad će doći gospođa Kosa?
Ćup: E, to ne znam.
Ljuba: Ne znate.
Ćup: Pitaću Danicu. (viče) Vještice, šta je Nužda rekao Prcaćki!?
(opet na telefon) Kaže da ne zna.
Ljuba: Ne zna?
Ćup: Ne.
Ljuba: A da zovnem direktora Nuždu?
Ćup: Nemojte.
Ljuba: Zašto?
Ćup: Potjerala ga je velika nužda.
Ljuba: Molim?
Ćup: Pokvario je stomak.
Ljuba: I?
Ćup: I sad je zaglavio u toaletu.
Ljuba: E baš Vam hvala.
Ćup: Nema na čemu.
Ljuba: Onda, doviđenja.
Ćup: Možda bi ipak mogli da se vidimo.
Ljuba: Kad Vam dođe kosa.
Ćup: Mislite na Prcać?
Ljuba: Izgleda da Vi mislite.
Ćup: Pa, tako.
Ljuba: Doviđenja
Ćup: Javiću Vam kad dođe Kosa.
Ljuba: Kad Vam dođe kosa, onda mi se javite.
Ćup: Zbilja?
Ljuba: Najozbiljnije.
Ćup: Nećete zažaliti.
Ljuba: Ni Vi.
Ćup: Onda, zvaću.
Ljuba: Ne, žurite.
Ćup: Jel'.
Ljuba: Da.
Ćup: Doviđenja.
Ljuba: Zbogom!

(KRAJ)

Goran Kljajić